

leden 1/2000

Časopis krajské rodiny v New Yorku

ZVONĚ

Milí přátelé,

Už jste si zvykli psát datum s rokem 2000?

Asi to vezme ještě nějaký ten čas, než se to všichni naučíme, a za pár let to ani nikomu nepřijde, že letopočet začíná dvojkou. Přeji Vám všem, abychom si nejen zvykli na dvojkou v letopočtu, ale také na dobré vztahy mezi námi Krajany a Exulanty. Abychom v roce 2000 pokračovali v udržování českého jazyka, kultury a dalších krásných věcí, které naše vlast v Evropě dala a dává Americe a celému světu. Jak jsem už výše uvedl myslím si, že hodně záleží na spolupráci a v ohotě poslouchat názor druhého. Byl bych rád kdyby tento „malý ZVON“ pomohl budovat zdravou hrdost na to, že jsme z ČESKÉ REPUBLIKY. Každý moudrý člověk se neustále učí díváním se okolo sebe. Tady v USA máme spoustu příležitostí naučit se dobré věci které nabízí tato společnost.

V tomto prvním čísle si můžete přečíst pozdrav otce Jindřicha, pokračování z knihy „Vyjadrovanie pocitov vo vzťahoch“, krátké zprávy, úmysly mší a předběžný plán akcí na tento rok. Příjemnou četbu při kvalitní hudbě a při sklence kvalitního nápoje přeje P. Antonín.

Chvála BOHU v roce 2000

**Bože jak jsi krásný,
Ty jsi dárce všech dobrých věcí
a dokonalých darů.
V tvém Synu, Ježíši Kristu,
je náš POKOJ,
naše SPRAVEDLNOST,
naše SMÍŘENÍ.**

**V tomto jubilejním roce nás vybízáš,
abychom se obnovili v Kristu.
My, kteří spravujeme Tvůj svět;
učiň nás lidmi pokoje,
abychom usilovali o pokoj;
učiň nás lidmi spravedlivými,
abychom upevňovali spravedlnost;
učiň nás lidmi smíření,
abychom hledali smíření se všemi
lidmi.**

**Všechna sláva patří Tobě, Bože všemohoucí,
skrze Ježíše Krista, Tvého Syna,
s Duchem svatým, který stále přebývá v našich srdcích. AMEN.**

(přeloženo z materiálu Diocese of Rockville centre „Jubilee Prayer“)

Milí přátelé,

zdravím vás z Litoměřic, kde trávím vlastně už třetí měsíc svého dalšího života. Jsem v zařízení, které se jmenuje teologický konvikt. (Slovo konvikt pochází od slova convenire, tedy sejít se spolu, žít ve společenství, žít spolu). Je zde 51 mladých mužů, kteří chtějí studovat na kněze. Zde zůstanou jeden rok, aby se začali učit latinsky, aby se učili základům duchovního života, jak žít společně, jak se společně modlit, vycházet spolu a tak dál.

Moje činnost spirituála spočívá především v tom, že dopoledne vyučuji předmět duchovní život. V něm se snažíme přicházet na to, co všechno v člověku může být překážkou naší modlitby, překážkou vztahů atd... Je to pro mě náročná část dne, musím se na ni předem připravovat a ani jsem s ní moc nepočítal. Více se cítím být připraven na druhou část dne, kdy odpoledne za mnou přicházejí studenti ke svátosti smíření, nebo k rozhovoru o svém životě a duchovnímu vedení. To je právě to, co jsem v New Yorku studoval a jsem tedy rád, že to mohu použít v takové míře v praxi. O všedních dnech a nedělích jezdíme s bohoslužbami vypomáhat i do okolních farností. Je to severočeský kraj, tedy misijní území. Na vesnicích chodí do kostelů tak asi 10 až patnáct lidí z celé vesnice a někdy i méně. Je to žalostné málo. Na pohled nejlepší je to ještě tak v Litoměřicích, protože je to město, ale i tady je v kostele v neděli asi 400 lidí na všech mších, což je taky hodně málo na město s 25 000 obyvateli. Spousta kněží v okolí sem přišla z Polska a slouží tady jako faráři.

Tým představených zde v konviktu tvoří tři jáhni, kteří jsou v nejbližším kontaktu se studenty, pak já (spirituál), zástupce rektora a rektor konviktu. Spirituál, který zde byl přede mnou odešel působit do farnosti do Brna. Tato práce se mi líbí, nemohu si zde stěžovat na nudu nebo nedostatek využití. Je mi při tom všem smutno po vás v New Yorku, po celých USA. Když se objeví nějaká zpráva nebo poznámka týkající se USA, vždycky se ve mě cosi ozve, a moc vzpomínám. Ještě jsem se nedostal k tomu, abych uspořádal pásmo diapozitivů o USA a svém pobytu. Prostě na to zatím není čas. K mým povinnostem také patří dát studentům body k meditaci, k zamýšlení. V této době se zamýšlíme nad papežovou bulou "Incarnationis mysterium" Tajemství vtělení, která má připravovat na oslavu jubilea.

Na národní pouť u příležitosti právě tohoto jubilea se chystáme jet autobusem, takže se budu se těšit na setkání s některými z vás v Římě. Je to velmi důležitá událost a velká příležitost se během tohoto jubilea setkat hlouběji s Bohem. Je tradicí získávat při jubileích odpustky. Ty jsou vlastně dány k tomu, aby se zahlazovaly následky našich hříchů. Každý hřích má svůj následek, který z něj přímo vyplývá. Hřích je odpuštěn, ale následek zůstává. Například když se manželé pohádají, vznikne z toho zranění, mohou trpět děti, které slyší tuto hádku, nebo např. sousedé, kteří to slyší a pohorší se nad jednáním křesťanů. Když potom je tento hřích odpuštěn a Bůh j k odpuštění stále připraven, přece jenom následky viny zůstávají a je možné je skrze odpustky zahlazovat. Každý z nás na sobě nese následky hříchů jiných, svoje vlastní a také my svými hřichy způsobujeme zranění v druhých. Církev je organismem, do kterého přispívají všichni ti, kdo žijí láskou, kdo žili v přebytku lásky. Každý člověk může to tohoto pokladu svou láskou přispívat. Z tohoto nadbytku se pak při různých příležitostech rozdává k zahlazování následků hříchů. Z tohoto pokladu se bude bohatě rozdávat právě v tomto jubilejním roce. Dnes jsme byli zde v Litoměřicích na náměstí zpívat adventní písně u vánočního stromu. Byla to ekumenická akce, přišel i metodistický a baptistický kazatel. Průvodní slovo mezi písněmi měl evangelický farář. Taky místní biskup se přišel podívat. Lidé se zastavovali, poslouchali si to a šli zase dál. Studenti jim rozdávali kalendáře k jubilejnímu roku. Když jsem tady studoval v letech 81-88, nedokázal bych si takovou akci představit. Dnes už je to možné a chvála Bohu za to! Chtěl bych vám všem popřát pozhnaný Nový rok a aby celý ten jubilejní rok byl plodný. Chtěl bych vám za všechno poděkovat, také za přání, která stále dostávám.

zdraví a žehná Jindřich Kotvrda

ZVON

4

Vyjadrovanie pocitov vo vzťahoch

(Fran Ferder „Word Made Flesh“, preložil a upravil P. Milan Bubák SVD-pokračovní z min.čísła)

Vlastnenie svojich pocitov

Skôr než pristúpime k tomu, aby sme začali formovať svoju odpoveď na strach, je potrebný ešte jeden veľmi dôležitý krok: svoje pocity vlastniť. Povedať si nahlas, že sú naše. Nikto iný, žiadna iná osoba nás k týmto pocitom neprivedla, nikto nás nedonútil, aby sme ich cítili, nikto nás nedohnal k tomu, aby sme ich mali. Naše pocity sú odpoveďou, za ktorú nemôžeme obžalovávať nikoho iného, žiadne okolnosti okolo nás, okrem seba samých. Dokonca aj vtedy, keď náš strach je odpoveďou, ktorá sa vyskytne v rámci vzťahu k nášmu prostrediu alebo k nejakej konkrétnej osobe, je to odpoveď naša a nie ich. Táto odpoveď sa udiala v rámci našej osobnosti a vo vnútri nášho tela. Naša osobnosť a telo, je dostatočne jedinečné k tomu, aby vyprodukovalo rozmanitosť odpovedí, ktoré osobnosti a telá iných nemusia byť schopné vyprodukovať pod vplyvom tých istých okolností.

Vlastnenie niektorého špeciálneho pocitu by mohlo byť skutočnejšie, ak si jeho meno vyslovíme nahlas, zvlášť pre seba samých, avšak je možné vysloviť ho aj pre iných. "Cítim sa vystrašený." "Cítim sa veľmi ohrozený." Mnoho ľudí by bolo prekvapených z toho, čo je takáto jednoduchá veta schopná urobiť. Ako ich núti po jej vyslovení vyrovnáť sa zo svojimi pocitmi. To, čo bolo vyslovené nahlas nie je už možné potlačiť alebo ignorovať. (Spomeňme si na podobnosť o mámotratnom synovi, na jeho úvahy v diaľkej krajine, keď všetko premámal. K rozhodnutiu nedošlo dovtedy, dokedy si svoj stav nepovedal a nepriznal nahlas.)

Odpoveď na naše pocity

Naše pocity prichádzajú niekedy tak nečakane a rýchlo, že ani nemáme nad svojou reakciou kedy premýšľať, a tak ako dôsledok sa potom chováme tak, ako keby sme boli naprogramovaní. Toto sa stáva zvlášť vtedy, keď sa jedná o fyzické prežitie. Ak sa napríklad nachádzam na kolajniciach a počujem, ako sa blíži vlak, najlepšia vec, ktorú môžem urobiť, je reagovať okamžite na prichádzajúce ohrozenie a teda z kolajiska sa stiahnuť. Snažiť sa o to, aby som najprv nad svojimi pocitmi pouvažoval a si ich vyjasnil by bolo absurdné.

Sú aj iné podobné situácie, kde je vhodnejšie vyjadriť svoje emócie radšej spontánne, ako nad nimi vopred premýšľať. Týka sa to zvlášť tých situácií, kde sa predpokladá, že to, čo sa udeje bolo vopred naplánované s tým zámerom, aby sme reagovali spontánne. Ak ma napríklad niekto tajomne uvedie do tmavej miestnosti, a zrazu sa rozsvietia všetky svetlá, a všetci moji priatelia, ktorí sú vo vnútri, začnú mávať balónmi alebo stužkami a spievať: "Sto rokov, sto rokov, nech žije žije nám...", vtedy je naplno primerané vyjadriť svoje pocity úplne spontánne, niekedy k svojmu vlastnému prekvapeniu.

Premýšľať nad svojimi pocitmi sa radí zvlášť tam, kde je možné reagovať rozlične, aj zdravo ale aj nezdravo (dokonca výslovne choro) a kde je dispozícií nejaký čas na premýšľanie.

Akonáhle sme vykonali predchádzajúce tri kroky; t.j. svoje emócie sme ich zaregistrovali, sme ich pomenovali a začali sme ich vlastniť, potom štvrtý krok: premýšľanie nad nimi, je opravdivým kľúčom k tomu, aby sme na ne vhodne zareagovali. Odpovedať na naše emocionálne zážitky znamená premýšľať nad rozličnými možnosťami, ktoré existujú. Aké mám možnosti pri hľadaní odpovede na svoje pocity? Čo urobím, aby moja odpoveď bola konštruktívna a viedla k rastu? Ktorá odpoveď by viedla k rastu najviac? Ktorá najmenej? Je moja náhla reakcia, ktorú obyčajne robím (útek, keď som vystrašený; útok, keď som nahnevaný) tou najvhodnejšou reakciou v danej situácii? Ako by iné možné reakcie mohli ovplyvniť ľudí v mojom živote?

Niekedy vidieť tú najlepšiu odpoveď nie je problémom. No niekedy to problém je. Niekedy máme na to, aby sme nad svojou reakciou premýšľali dostatok času. Niekedy ho však máme málo alebo takmer žiadny. Avšak treba si uvedomiť, že či je to ľahké alebo ťažké, či máme veľa alebo málo času na rozmýšľanie, rozhodnutie sa pre vhodnú reakciu na naše emócie je rozhodnutím sa pre život (alebo smrť).

Byť pozorným voči svojim vnútorným zážitkom nám pripomína biblické vznášanie sa. Je to ako vznášanie sa vo vzduchu, krúženie nad svojimi životmi, registrovanie, sledovanie, venovanie pozornosti. Toto predpokladá, že vstúpime do rytmu stvorenia.

Pre nás, veriacich ľudí, ktorí majú pred očami vznášajúceho sa a nad nami neustále bdiaceho Boha, a ktorí kráčať po ktorých kráčal rozhnený kazateľ z Nazareta, Ježiš Kristus, byť pozorným voči svojim emóciám znamená čosi omnoho viac, než len púhu snahu o prežitie. Znamená to byť vernými - vernými voči hrdlarovi.

„V-I-P“ emócií

Psychológ a rehoľník James Zulo (školský brat, profesor na Loyolovej univerzite v Chicagu) uvádza tri body, ktoré sa nachádzajú v každom emocionálnom zážitku.

Vyburcovanie sa vzťahuje na to, čo sa odohrá v našom tele. Pocity majú svoje korene vo fyziológii. Zmeny v tele uvoľnia a doprevádzajú emóciu: uvoľnenie hormónov, rozťahnutie alebo stiahnutie svalov, zmena v tlaku krvi, ktorá ovplyvní prísun kyslíka do mozgu. Avšak to, čo tieto fyziologické zmeny znamenajú, nie je celkom jasné. Napríklad, keď sa mi zrýchli mój pulz, čo to znamená: že som rozčúlený alebo vystrašený? Ak cítim nervozitu v žalúdku, čo to znamená: smútok alebo pocit viny? Ak sa začne moja tvár červenáť alebo polkať, je to znak toho, že som v rozpakoch alebo že som rozzúrený?

O niektorých prejavoch telesného vyburcovania môžeme s istotou povedať, že znamenajú čosi celkom jednoznačné. Niektoré sú pevne napojené na isté pocity. Napríklad ak sa cítíme zahanbení, najuniverzálnejšou odpoveďou všetkých ľudí na zemeGUI je to, že sa začnú pozeráť dole, do zeme. Avšak mnohé vyburcovania sú v jednom a tom istom čase dvojznačné. Napríklad niekedy pocítíme stratu dychu (skrátene dýchania) alebo bolesti na ramenách vzhľadom k smútku, avšak nevieme jednoznačne, čo to znamená. Avšak tým, že pomenujeme svoje pocity: "Som vystrašený!" alebo "Cítim sa smutný!" dáme svojim telesným znakom istý konkrétny zmysel. Na to, aby sme vedeli, čo cítíme, potrebujeme dať svojim pocitom meno.

Druhým elementom je **interpretácia**. Dokedy si nepovieť, čo naše vyburcovanie znamená, nevieme, čo vlastne cítíme. Uvedme si príklad:

Mária sa na svojej ceste z práce zastavila so svojou priateľkou na obede v reštaurácii. Keď prišla domov, pustila si telefónny záznamník a vypočula si všetky odkazy. Tretím odkazom bolo to, čo očakávala, avšak čo nechcela počuť: Jej priateľka Anna jej oznamuje, že sa sťahuje. Počas posledných dvoch mesiacov Anna rozmyšľala o presťahovaní sa z ekonomických dôvodov do iného, dosť vzdialeného mesta. Priateľky strávili spolu dosť času a zvažovali spolu za a proti, týkajúce sa tohoto rozhodnutia. Ekonomicky bolo nové miesto pre ňu veľmi výhodné. Avšak najhoršou vecou bolo miesto. Bolo to ďaleko. Tu sa Anna narodila, tu vyrastala, tu mala svoje priateľky. Tu má svoju rodinu. Keď Anna podpísala konečné zmluvu, Mária sa tešila s ňou. Posledné tri týždne sa často navštevovali a spolu riešili nevyhnutné veci, ktoré potrebovali byť vyriešené. Teraz, keď počuje jej hlas na telefónnom záznamníku naposledy pred jej odchodom, necíti sa dobre. Najprv si myslí, že jej praje. Avšak postupne si uvedomí, že cíti bolesť.

Aby sa vyhla tomu, čo v sebe naozaj cíti, dá sa do upratovania svojho bytu. Začne zhromažďovať špinavé prádlo na pranie, utierať prach z polic na knihy a tým sa snaží zahnať ťažobu vo svojom srdci. Keď sa na chvíľu posadí aby si odpočinula, cíti, že jej vnútorná nespokojnosť sa zväčšuje. Aby to zahнала, dala sa do vypracovávaní si najbližšieho plánu v práci. Avšak po chvíli sa pocit znova vráti. Mária sa pobebe do kuchyne. Otvorí chladničku a skúma, čo je v nej. "Som hladná", povie si. "Myslím, že si potrebujem čosi zjesť."

Väčšina z nás pozná tento scenár. Pocity, ktoré nás rozrušujú, prichádzajú väčšinou ako nezmenná malátnosť. Najprv sa ich snažíme ignorovať. Avšak keď naša úzkosť neodchádza, pomenujeme to hlad. O hlade vieme, čo s nim robiť, ako sa ho zbaviť. To, že sme práve pred chvíľkou jedli, nie je pre nás dôležité. Iba po niekoľkonásobnej návšteve chladničky si uvedomíme, že svojmu pocitu sme vlastne dali nesprávne meno. Osamelosť a smútok, ktoré prežíva Mária, keď počuje o odchode svojej priateľky, sa nevyriešia jedlom. To, čo potrebuje, je niečo iné, nejaký iný typ jedla.

Máriina skúsenosť nám jasne poukazuje na to, ako spoločenské kontexty a osobné náklady môžu formovať a ovplyvňovať interpretáciu pocitov. Interpretovať niečo znamená dať zmysel tomu, čo pocítujeme vo svojom vnútri.

Emócie spôsobia najprv, že začítme telesné vyburcovanie. Potom vedú k interpretácii ich zmyslu. A nakoniec nás vyprovokujú ku konaniu, k akcii. Emócie sú pocitmi, ktoré nás hýbu (E-motion): vyprodukujú hnutie, pohyb. Ak sme našteneí, tancujeme od radosti. Ak sme vďační, napíšeme srdečný list podakovania. Ak cítime vinu, zavoláme priateľovi, aby sme sa mu ospravedlnili. Alebo pristúpime k sľavosti zmierenia. Emocionálne vyburcovanie vedie k akejsi čulosi, ktorá nás pripraví na konanie. Naše telo, ktoré je napumpované a pripravené buď na boj alebo útek, sa pripraví buď na beh smerom k cieľu, alebo na útek od nebezpečenstva, alebo sa dá do boja proti útočníkovi.

Niekedy sa požaduje priam až dramatické konanie: napríklad vbehneme do horiacej budovy, aby sme zachránili dieťa alebo bojujeme ponad vlastné sily s niekým, kto nás nečakane napadol. Avšak naša odpoveď na vyburcovanie je vo väčšine prípadov menej jasná a viac komplexná. Mali by sme napríklad reagovať na kolegovu nejakú poznámku teraz hneď, alebo by sme mali chvíľu čakať a reagovať neskoršie, keď budeme sami? Ak mám problém so svojím manželským partnerom, stačí, keď sa mu ospravedlím, alebo by sme si mali sadnúť a pozrieť sa do hlavy do problému, ktorý medzi nami v poslednom čase dosť často vyskakuje?

vzácná návštěva z Kalifornie.

Dne 27. února přiletí do New Yorku na návštěvu poprvé jako biskup *Mons. Petr Esterka*. V naší farnosti u Panny Marie Karmelské v Astorii budeme spolu s ním slavit mši svatou v obvyklý čas 10.30 hod. Potom budeme pořádát *Masopustní zábavu*, na které se můžete osobně s našim biskupem pozdravit a popovídat. Všichni jste srdečně zváni.

pout' do ŘÍMA

Národní svaz českých katolíků pořádá v návaznosti s Českou biskupskou konferencí Pout' do ŘÍMA. Je to velká příležitost jak prožít duchovně vstup do nového tisíciletí. Program účastníků z USA vypracovala Agentura 97 z Prahy. Program začíná 27. března v Praze a končí návratem do Prahy 5. dubna. Další přesné informace dostanete na adrese:

National Alliance of Czech Catholics 2340 South 61st Ave, Cicero, IL 60804 USA
Tel. (708) 656 1540 fax (708) 484 0584

poutě

Naše farnost v NY bude letos také pořádát poutě, abychom se připojili k oslavám Velkého jubilea. Rádi bychom uspořádali pout' spojenou s návštěvou hrobu P. Aloise Vyoralu a pout' do naší národní kaple ve Washingtonu. O termínu poutí budete včas informováni.

oznámení

Maminka Borise Janáčka, který žil po dlouhý čas ve Spojených státech amerických oslavila dne 12. prosince 100. narozeniny. Narozeniny oslavila v Brně kde se svým synem, který se tam natrvalo vrátil. Přejeme jeho mamince i jemu Boží požehnání, zdraví a pokoj. (přátelé z USA)

sport

Každou neděli odpoledne kolem 5. hod. chodíme hrát fotbal do sálu naproti kostela v Astorii. Blíží informace P. Antonín.

Svatý Václav.

Karel Čapek

Ne, že bych mohl čimkoliv rozhojnit naše vědomosti o vévodovi české země; ale stalo se kdysi jedňo zjevení, o kterém bych vám chtěl dát opožděnou zprávu. Bylo to za války, v jedné z nejsmutnějších a nejtěžších zim; tehdy se všechno zdálo skoro ztraceno, a jen s námahou jsme v sobě udržovali malý a zoufale vytrvalý ohníček naděje. (Jak je to dávno, Bože, jak je to dávno!) V takových dobách se člověk ohlíží po znameních; i hledal jsem za jednoho nedělního odpoledne – bylo to právě kolem vánoc – nějaké znamení na temném a sirém Hradě pražském. Svátý Vít byl kupodivu otevřen; bylo tam šero, jen maličko lidí se modlilo ve zšeřené lodi chrámové a několik svíček zimomřivě svítlo před vysokými temnými oltáři. Bylo to strašně smutné a přísné jako znamení. A tu se otevřely železné dveře kaple svatováclavské a z nich vycházel průvod kněží s hořícími svícemi, jako z jiného věku a zpívali. Zpívali

mešními, silnými, stářím jakoby nazrněnými hlasy: „Svatý Václave, vévodo české země, oroduj za nás, pros za nás Boha, Svatého Ducha...“ V katedrále se udělala docela tma, jenom ty ornáty, jenom ty stříbrné a plešaté hlavy velikých starců zářily v kmitavém plápolání svéc. „Ty jsi dědic české země, rozpomeň se na své plémě... Nedej zahynouti nám ni budoucím.“ Co vám budu říkat – dunělo to jako zvony, jako píseň mužů, jako píseň válečná; temnou lodí chrámovou se ubíral průvod z jiného světa a burácel slavnou a tvrdou prosbu za lidi budoucí. Co vám budu říkat: svatovitští canonici už zašli do sakristie, tma zalila katedrálu, a ještě jsem oběma koleny klečel na tvrdém a mrazivém kamení; ale pak už ve mně nebyl malý a zoufale vytrvalý ohníček naděje, nýbrž zářivá a slavnostní řada hořících svéc. Ukládá se nám tradice svatováclavská. Málo, maličko toho víme o knížeti země české, kdybychom sesbírali všechno, co víme, byl by to upřímně řečeno, do veliké a převeliké míry svatý Václav Alšův, svatý Václav Myslbekův, svatý Václav Tomanův; je to svaté a spanilé kníže posvěcené uměním. Nezapomeňme na tuto tradici svatováclavskou. A tu je ještě jedna stará tradice; ne století desáté, ale století devatenácté. Pro naše otce dědic země české byl představitelem starého státu, byl korouhví a symbolem našeho státoprávního boje; jak věci stojí, ani tato tradice ještě nepatří do musea. Ono s tím nezahynutím nás ni budoucí to dá ještě hromadu práce a víry; a v ledasčem budeme navazovat na dobré a trpělivé metody svých otců. Spíš se vracíme k mnohému, co platilo před válkou, než k tomu, co platilo před tisíci lety; ale i to je naše tradice knížecí.

Říká se jí také naše tradice křesťanská. Ano, ale tak se mi zdá, že jsme i ve svých dějinách méně dávných mohli mnoho a mnoho slyšet o křesťanství: o demokracii a humanitě jako o uskutečňování křesťanské lásky k bližnímu, o svobodě a spravedlnosti ke všem rovné, jako o přirozeném právu nesmrtných duší, o politice jako nástroji k budování BOŽÍ obce na zemi. Snad nezapomeneme, že i toto je naše slavná tradice křesťanská, i když nese jiné jméno národního knížete. Nese totiž jméno Ježíšovo a vyslovoval je věřící Masaryk. Co dělat: i když nechceme, půjdeme s jinými lidmi a národy po hřejivých stopách, jež zanechal ve sněhu dobrý kníže VÁCLAV.

18.12.1938 (dva dny před smrtí)

Závěrem pár moudrých myšlenek.

Kdybychom byli povzneseni nad věci jen párkrát tak vysoko jako kostelní věž, hned by se pro nás všechno stalo dojemně malým a trošku žertovným. A když si to člověk uvědomí, pak nesmí mít za zlé Pánu Bohu, že on často bere naše kopance, jak to vypadá, z té veselejší stránky.

(K. Waggerl)

Ze všech starostí, které jsem si dělal, se většina vůbec nesplnila. Ale každý smích, s nímž ke mně přišli moji přátelé, učinil můj život o týden mladší a zdravější.

(Nápis na staré peci jednoho selského stavení ve Skotsku)

Délka, šířka, výška života

„Milujte sebe samé, pokud tím vyplňujete Bohem daný zájem o sebe. To je *délka života*. Milujte svého bližního jako sebe. To je *šířka života*. Ale nezapomeňte, že je tu vyšší příkaz: Miluj Pána Boha svého z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli. To je *výška života*.“

(Z kázání Martina L. Kinga)

Mše svaté odsloužené v minulém období (do 12.ledna)

DATUM	ÚMYSL	DÁRCE
10.prosince	Za zdraví přátel Krajanské rodiny	N. Horák
12.prosince	Za zemřelého man.Dr.Bohumíra Bunžu	Růž. Bunžová
15.prosince	Za Antonína Bartoše	Marie Bartošová
16.prosince	Za Františka Svejdu a jeho syna Lubomíra	rod. Dr.J.Svejdy
17.prosince	Za rodinu Hlinkovu	r.Hlinkova
19.prosince	Za rodinu Královou a Širokou z obou stran	Martin a Líbuše
21.prosince	Na poděkování Pánu Bohu	Mimi Kubelková
22.prosince	Na jistý úmysl	G.Chamberlain
23.prosince	Za zemřelou Hermínu Hruškovou	r.Svobodova
24.prosince	Za zemřelého manžela a rodinu z obou stran	p.Benáčková
25.prosince	Za Krajanskou a Exilovou rodinu	
26.prosince	Za Roberta Horáka a živou a zemřelou rodinu	N.Horák
28.prosince	Za zemřelé přátele z Krajanské rodiny	Jerome Minister
29.prosince	Za zem.br.Pavla,Jana,Matěje,Tomáše a sestru Pavlíkovy.	man. Jochovi
31.prosince	Za Krajanskou a Exilovou rodinu	
1.ledna	Za Jana Bednáře	rodina Bláhova
2.ledna	Za zemřelou rodinu	Jerome Minister
8.ledna	Za Miladu Stránskou	Blaž.Stránská
9.ledna	Za zem.Josefa Čapoše a celou jeho rodinu (P.Martin)	r. Jelínková
9.ledna	Za krajany a exulanty z Washingtonu D.C. a okolí	

Plody Velkého jubilea

Z rozhodnutí papeže Jana Pavla II. začalo Velké jubileum 2000 v noci narození Páně roku 1999 otevřením svaté brány v bazilice svatého Petra ve Vatikánu. Ve dne, tedy o slavnosti Narození Páně, se zahájily oslavy Jubilea v katedrálách všech diecézí po celém světě. Jubilejní rok bude zakončen na svátek Zjevení Páně 6.ledna 2001.

Slavení jubilejí jsou znamením, která dosvědčují upřímnost křesťanské víry a napomáhají zbožnosti. Toto slavení má tři důležité prvky:

poutě

duchovní plody
(ODPUSTKY)

skutky lásky vůči
naším bližním

Všichni katolíci jsou vyzýváni v Jubilejním roce k různým druhům poutí podle svých možností. V první řadě jsou to poutě do Svaté země, do míst, kde se Slovo stalo tělem a do Říma, místa apoštolské služby Petrovy. Dále jsou to poutě do katedrál jednotlivých diecézí a do těch kostelů, které biskupové pro tento rok vyberou. Poutě jsou pro nás znamením našeho údělu – celý křesťanský život od narození ke smrti je putováním k Božímú království. Poutě jsou také vyjádřením naděje, že lze nalézt dary odpuštění a smíru, které nám Bůh slíbil.

(pokračování příště)

Blahopřejeme k narozeninám

Denny SZF Rutar ml. 4.ledna, Ludmila Sedláčková 4.ledna, Václav Vávra 11.ledna, P.Janiček 19.ledna, Milan Sikorjak 20.ledna, Miroslav Kašpar 22.ledna, Marta Kotyzová 25.ledna, Olga Ludvíková (OH) 27.ledna, Naděžda Horáková 27.ledna, Jan Pasáček 29.ledna, František Daněk 7.února, Libuše Králová 7.února, Petr Štec 8.února, Marta Bláhová 10.února, Františka Uhlířová 16.února, Vladimír Palička 17.února, Zdena Paličková 21.února, Anna Sikorjaková 22.února.

Děkujeme za příspěvek na tisk Zvonu:

Růžena Kankrlík, Wenclas Jangl, Ferdinand Svoboda, James Solfrok, Josef A.Kocáb, Georgina J.Kvapil, Alena Netík, K.Stolařík, Jarda D.Nehybka, Dagmar Žalman, R.Schmiedt, Josephine E Pilny, Mr.&Mrs.Petrasek

Krajanské bohoslužby každou neděli v 10:30 , v dolním kostele u Panny Marie Karmelské v Astorii (23-25 Newtown Ave). Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši sv.

Po bohoslužbách následuje společné pohoštění ve školní jídelně.

Slovenská mše sv. každou neděli v 10 hod. ráno u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu

(1st Ave a 66th St.) **Adresa českého kněze:** P. Antonín Kocurek PO Box 387, Roslyn NY 11 576

Tel: (516) 621 2222 Fax: (516) 621 7892 Email:anthony57@msn.com

<http://www.czechia.com/zvon>

zvon

ST.MARY'S

PO BOX 387

ROSLYN NY 11576

NON-PROFIT ORG.
U.S. POSTAGE PAID
ROSLYN NY 11576
PERMIT NO 54

Mr & Mrs Jiri Hnizda
3185 Teapot Dome Rd.
Manchester

MD 21102-1034

